

**Prof. dr hab. nauk med. Danuta Naruszewicz-Lesiuk
1931-2023**

W dniu 3 maja 2023 r. odeszła od nas profesor Danuta Naruszewicz-Lesiuk zasłużony pracownik naukowy Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego - PZH. Podjęła pracę jeszcze jako studentka medycyny w 1955 r. i pracowała do 2018 r., przez 64 lata, jako najdłużej zatrudniony pracownik w historii tej Instytucji.

Profesor Naruszewicz należała do pierwszego zespołu uczniów profesora Jana Kostrzewskiego i razem z nimi tworzyła podwaliny pod rozwój współczesnej epidemiologii chorób zakaźnych w Polsce. W ciągu wielu lat pracy w PZH wykazała się talentem w pracach laboratoryjnych, ale także terenowych badaniach epidemiologicznych i w organizacji szkolenia zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych. Jako sekretarz naukowy PZH była też głównym organizatorem programu międzyresortowego MR-12, który stanowił główne źródło finansowania badań w PZH w szczególnie ważnym pod względem osiągnięć naukowych okresie lat 1976-1980.

Była autorką blisko 200 publikacji naukowych. Do najważniejszych jej osiągnięć naukowych należały badania nad skutecznością szczepionek przeciw durowi brzuszemu oraz badania nad skutecznością i bezpieczeństwem innych szczepionek, zarówno w testach laboratoryjnych na zwierzętach jak i opartych na badaniach terenowych. We współpracy z zespołem naukowców z In-

stytutu Psychiatrii i Neurologii wykazała bezzasadność wiązania szczepionek przeciw odrze z występowaniem SSPE, a był to szeroko głoszony pogląd, który groził załamaniem programu szczepień przeciw tej chorobie.

Należała do czołowych znawców epidemiologii cholery i czynnie uczestniczyła w zwalczaniu jednej z najgroźniejszych epidemii tej choroby po II wojnie światowej w Astrachaniu w 1980 r.

Osobną kartę stanowi jej merytoryczna i organizacyjna działalność w zakresie specjalizacji z epidemiologii oraz kursów doskonalących w tej dziedzinie. Jako kierownik Studium Zdrowia Publicznego w PZH w latach 1968-2000 zorganizowała 1100 kursów szkoleniowych, w których uczestniczyło ponad 30 000 słuchaczy, głównie pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych. Kadra ta przez kolejne pokolenia stanowiła trzon merytoryczny przygotowania pracowników stacji do ich ciężkiej i odpowiedzialnej pracy.

W uznaniu jej osiągnięć, jako organizatora edukacji epidemiologicznej i twórcy programów specjalizacyjnych, była powołana do wielu zespołów krajowych i zagranicznych działających w dziedzinie edukacji w domenie zdrowia publicznego. Między innymi była doradcą WHO w zakresie szkolenia podyplomowego w tej dziedzinie.

Przez ponad 25 lat pracowała na różnych stanowiskach w Redakcji Przeglądu Epidemiologicznego, z tego przez wiele lat jako Redaktor Naczelny, ale na tym i innych stanowiskach w Redakcji wykonywała gros pracy redakcyjnej ze swym wyjątkowym wyczuciem precyzji języka i głębią wiedzy epidemiologicznej. Przegląd Epidemiologiczny zawdzięcza Jej przetrwanie w trudnych okresach kłopotów finansowych, ale też utrzymanie jego poziomu merytorycznego.

W życiu prywatnym była to osoba wysokiej kultury i taktu, ale potrafiąca wykazać stanowczość w sprawach ważnych. Była chłonnym odbiorcą kultury o wyjątkowej erudycji i szerokim zakresie zainteresowań.

Dla członków Redakcji Przeglądu Epidemiologicznego była przyjaznym mentorem i nauczycielem. Szczodrze dzieliła się z nami swym doświadczeniem i wiedzą czym zaskarbiła sobie nasz szacunek i przyjaźń. Pozostaje dla nas osobą nie do zastąpienia.

Redakcja Przeglądu Epidemiologicznego